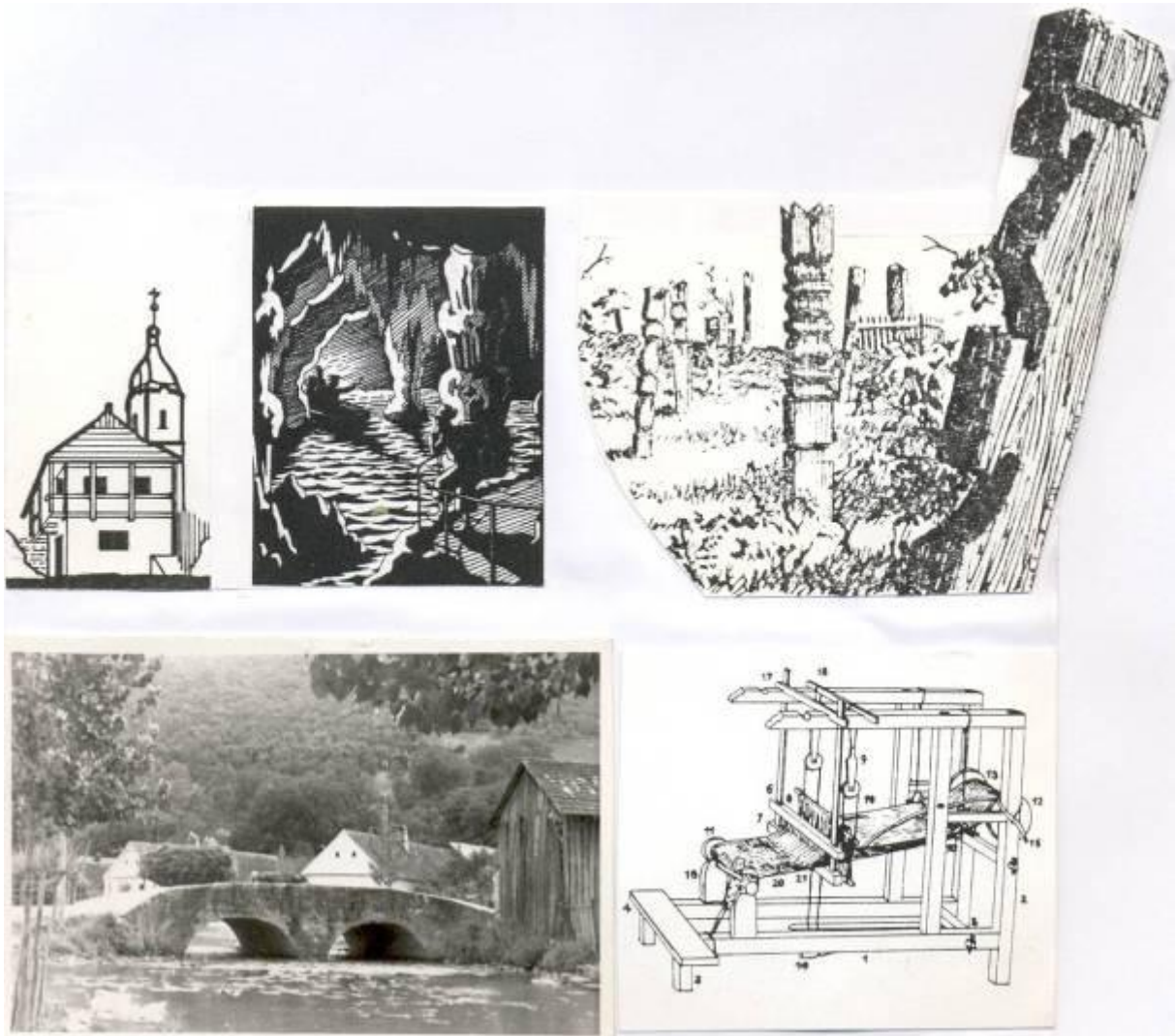

JÓSVAFŐI
HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK

37. füzet, 2012

**JÓSVAFŐI
HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK**

19. évfolyam 37. füzet
2012.

Felelős szerkesztő:
Szablyár Péter

Felelős kiadó:
Szablyár Péter
ügyvezető

Lektorálta: Szarka János

HU ISSN 1785-9956

Kiadja a **SZINLŐ Barlangi-vendégforgalmi Kft.**,
(Jósvafő, 3758 Dózsa György utca 3.)
a jósvafői tájház alapítója.
A füzet kiadását támogatta: Házi Zoltán és Családja.

 postmaster@tajhaz-josvafo.t-online.hu
<http://www.museum.hu/josvafo/tajhaz>

Nyomdai munkák: **K-B Aktív Kft.** Gyorsnyomda és másolószolgálat,
Miskolc. Felelős vezető: Kása Béla

Jósvafő jövője – Jósvafő múltja

Tisztelt Olvasóim, Kedves Barátaim!

Érdekes volt ez az év, és nem volt tanulság nélküli. A 20. Falunapok elmúltával ki-ki a maga módján értékelte az eseményeket. Volt, aki úgy, hogy ez „végre a miénk volt”, mondhatni „családias légkörben” tölthettük, volt, aki fanyalogva, felidézve az elmúlt tizenkilenc emlékezetes eseményeit. Számomra a szombat esti, a tájház kertjében Berecz Béla által celebrált nosztalgia est maradt a legemlékezetesebb, bár forró hangulatúnak az sem volt nevezhető és egy kicsit az anekdotázó Adamkó Péter is túllépte a saját maga szabta kereteit.

A nyárutó fő beszédtemája a település hova-tartozása volt, kezdetben a ragaszkodás a régihez, a táj- és a történelem diktálta Bódva völgyhöz, azután éles váltással Putnokhoz csapódtunk. Azt sem tudom, hogy végül is volt-e érdemi játékterünk a döntésben?

Az augusztus 18-19-én megrendezett „Hucul Lovasnapok és Nemzetközi Patkolókovács Verseny” ugyan vonzotta a látogatókat, de közülük nagyon kevesen jutottak el az ófalui részre, a tájházba meg szinte senki. Az eseményt megnyitó Veress Balázs igazgatónak (ANPI) javasoltam, hogy Jósvafő jelentős vasipari múltjáról se feledkezzenek meg a méltatásokban, ez meg is történt.

A 21. század legszebb, legszínompásabb ősze volt az idei. A hosszú, aszályos nyár után szinte tombolt a természet, a festőpalettáján lévő valamennyi színt felhordta vásznára. Sajnos ez sem vonzotta a turistákat, bár az országos kék-túra megszállottai megszorodtak.

November 25-én kilencvenegy éves korában elhunyt Édesapám, a Jósvafői Helytörténeti Füzetek egyik leglelkesebb olvasója. Házi könyvtárában külön gyűjtötte a Füzeteket, és mindig arra biztatott, hogy az előkerült új anyagokat mielőbb publikáljuk, közreadjuk. Köszönöm a biztatást, igyekszem folytatni!

Jósvafő, 2012 decemberében

Szablyár Péter

A kiadvány másolása nem tilos, inkább megtisztelő!

Újabb részletek a jósvafői születésű Dely László „Magyarországi kapitányoknak és királyoknak historiájok” című 1779-ben kelt művéből

A Helytörténeti Füzetek 26. számában közöltük az örömhírt, hogy rábukkantunk a jósvafői születésű Dely László verses művére az Országos Széchényi Könyvtárban (JHF 2007. 26. füzet 4-17 p.). Akkor annak „Elöl Járó Beszéd” című fejezetét és a hadvezérekről szóló énekek első versszakait adtuk közre. A JHF 36. füzetében a Szent Istvánról (28-31. oldal) és Szent Lászlóról (37-38. oldal) szóló fejezeteket, most pedig következzen a III. Béláról és a IV. Béláról szóló rész:

III. Béla az Árpád-házi zászlóval „Tizenhatodik királya a Magyaroknak III. Béla

Ha veted szemedet harmadik Bélára
Találj az országnak egy jó királyára,
Igazságszerető hasznos kirájára
És hazafiakk oltalmazójára.

Nem magának, hanem másnak született
Az ország hasznára bölcsen neveltett.
Méltán a korona fejében tétetett
Méltán arany lánczal megékesítetett.

Királyi virtusi ugyan tündöklöttek
Mellyek mások szemek elibe ötlöttek.
Irgalmasság, hűség benne ugyan nőttek,
Mellyért a szegények bátran haza jöttek.

Házának ajtaját soha bé nem zárta,
A kéregetőket mindég készen várta.
Sok irgalmassága az Egeket járta
Szentül igazán élt, senkinek nem ártta.

A panaszkodókat maga meg hallotta,
Ügyöket helyesen ell igazította.
A szegények dolgát ell nem fordította,
Sőt vidám orczákkal tőle bocsátotta.

Bezzeg czáfollya ez a fejedelmeket
Akik húzogattyák a sok szegényeket.
El zárják előttök veszendő kincseket,
És meg nem tekintik keserüségüket.

De nem csak hitinek atta gyümölcseit,
Nem csak szegényekhez nyitá meg kezeit,
Hanem a Marsnak is mutatta jeleit,
Mikor meg hódolta sok ellenségeit.

Az Halitiai herczegnek hatalmát,
Lodomériának minden birodalmát,
Meg rontá mutatván rajta diadalmát,
Ekképen dolgokat haza nyugodalmát.

Hogy pedig az halál hozzá lövöldöze
Az hosszas nyavalya sokáig nem köze,
Hanem e világbul szépen kiköltöze,
Halhatatlanságot magára öltöze.

„Húszadik királya Magyar Országának

IV. Béla

Hogyha mindenekben szerencse járása
Pontban esne 's volna az idők forgása.
Nem lenne senkinek így fogyatkozása
De egyik szerencse másik csatázása.

Nyilván vakot vetett szerencse Bélára
Rossz plánéta derült szép országára
Mert abban nem nézet szemesen magára,
Hogy a sok hunokat bé hozta hátára.

Öt százezer tatár követte ezeket,
Pusztított, ölt, vágott minden embereket.
Pórázra felfűzött Ifjakat Szűzeket,
Irgalmasság nélkül vesztet mindeneket.

A király elfuta, juta bujdosásra,
Számkivetésben ment, nem lelt nyugovásra.
Nem is talált helyet a meg maradásra,
Vagy másoktól való megoltalmazásra.

De minthogy ritkán van olyan veszedelem,
Melyben maga nyögne csak a fejedelem.
Hanem másokat is gyötör a szerelem
A mikor már nincsen sehol segedelem.

Nem csak királyra hát, de minden rendekre
Ki hatott a romlás belső személyekre.
A nagy rémülésben néztek az egekre,
Jajgattak mert juttak vég veszedelmekre.

Hogy a tatár hága Esztergom várára
Erejét fordítá széles kőfalára.
Kegyelmesség nélkül töre bástyájára
El ére nem remélt keserves

Mert sírás, piros vér falait festette,
Pogány ellenségnek Isten tárgyait tette.
A mely nép az utcát megékesítette,
Boldog állapotját az el felejtette.

Azomba Béla is magát fel eszmélle,
Az ország is ottan örömét remélte
Noha bizonyosságát soha már nem vette,
De mégis az isten hamar állott melle.

Illy sok szélvésznek közt Béla uralkodék,
Harmincz esztendőig nyughatatlankodék.
Élete csajkáján habozó 's hánykódék,
De csendes halállal végre el nyugodék.

Dely László aláírása 96 oldalas költeménye végén.

(az iniciálék a Képes Krónikából származnak)